

РЕШЕНИЕ

№ 1135

гр. София, 20.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, второ отделение 27 състав,
в публично заседание на 30.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитър Петров

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **9823** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 405 от Кодекс на труда (КТ).

Образувано е по жалба на 5-ТО ОСНОВНО УЧИЛИЩЕ „ИВАН ВАЗОВ“, представлявано от директора, чрез адв. И. В., срещу предписание обективизирано в т.1 от Протокол за извършена проверка № ПР2326611 от 15.08.2023г. (работодателят да начисли и изплати на Я. Г. К. парично обезщетение съгласно чл.222, ал.3 от КТ, вр. чл.228, ал.3 КТ) издаден от длъжностни лица в дирекция „Инспекция по труда“ [населено място], жалбата срещу което е отхвърлена по административен ред с Решение № 23079317/01.09.2023г. на изпълнителния директор на ИА „Главна инспекция по труда“.

Жалбоподателят не оспорва по същество дължимостта на обезщетението и неговия размер, но поддържа, че училището не следва да бъде адресат на наложената ПАМ, тъй като не е първостепенен разпоредител с бюджетни кредити. Бюджетът на училището е формиран от разпределените от Столична община средства и в него не са предвидени средства за изплащане на такова обезщетение. В тази връзка поддържа, че обективно не може да изпълни така даденото предписание. Прави искане за неговата отмяна.

Ответникът – дирекция „Инспекция по труда“ – София, чрез своя пълномощник оспорва жалбата.

Заинтересованата страна - Я. Г. К., чрез своя пълномощник оспорва жалбата. Заявява,

че на 04.10.2023г. работодателят е изпълнил предписанието и е платил дължимото обезщетение, за което представя копие от платежно нареждане.

Софийска градска прокуратура не взема становище.

Съдът като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира следното:

Фактичката обстановка не е спорна и се установява от приложените по делото писмени доказателства.

Я. Г. К. е била назначена на длъжност „Старши учител“ при работодател 5-ТО ОСНОВНО УЧИЛИЩЕ „ИВАН ВАЗОВ“, [населено място]. Със Заповед № 298/31.03.2023г. на директора на ОУ, трудовото правоотношение е прекратено на основание чл.327, ал.1, т.12 от КТ поради придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст на учителя. Със заповедта е разпоредено на служителя да бъдат изплатени дължимите обезщетения: по чл.224, ал.1 от КТ – за неползван платен годишен отпуск през 2023г. за 8 работни дни, в размер на 830,64 лева; по чл.222, ал.3 от КТ, вр. чл.13, ал.3, т.2 КТД/19.12.2022г. в размер на 11,5 брутни работни заплати – 26 270,60 лева, както и на основание чл.38, ал.1 КТД – за представително облекло на педагогическите специалисти за 2023г. в размер на 107,49 лева.

На 14.07.2023г. Я. Г. К. е подала сигнал до Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, че след прекратяване на трудовото ѝ правоотношение не са изплатени дължимите обезщетения. Образувана е преписка и е разпоредена проверка при работодателя. Проверката е извършена от контролни органи при дирекция „Инспекция по труда“ – София, които са установили, че работодателят не е изпълнил задължението си да начисли и изплати определеното в Заповед № 298/31.03.2023г. обезщетение по чл.222, ал.3 КТ. В тази връзка, с обжалвания в настоящото производство акт, на основание чл.404, ал.1, т.1 и т.2 КТ на работодателя е дадено предписание да начисли и изплати на Я. Г. К. парично обезщетение съгласно чл.222, ал.3 от КТ, вр. чл.228, ал.3 КТ, със срок на изпълнение – 04.09.2023г. Актът е обжалван по административен ред, като жалбата е отхвърлена с Решение № 23079317/01.09.2023г. на Изп. директор на ИА „Главна инспекция по труда“.

На 04.10.2023г. работодателят е изпълнил предписанието и е платил дължимото обезщетение, за което представя копие от платежно нареждане – прието като писмено доказателство по делото.

Тези обстоятелства се установяват от приложените писмени доказателства по делото и не се оспорват от страните.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспореното предписание е издадено на основание чл.404, ал.1, т.12 от КТ, която разпоредба гласи, че за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по чл. 400 и 401 по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да прилагат изброените принудителни административни мерки, в това число: да дават задължителни предписания на работодателя и органа по назначаването за изплащане на неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения след прекратяване на трудовите правоотношения – т.12.

Принудителните административни мерки могат да се обжалват по реда на АПК на

основание чл.405 КТ.

Жалбата е редовна и допустима – подадена от лице с правен интерес срещу подлежащ на обжалване акт на основание чл.405 КТ. Разгледана по същество съдът намира следното:

Съгласно правомощията си по чл.146 АПК съдът при преценка законосъобразността на административния акт проверява дали е издаден от компетентен орган (т.1), в съответната форма (т.2), допуснато ли е съществено нарушение на административно-производствени правила при издаването му (т.3), налице ли е противоречие на административния акт с материалноправни разпоредби (т.4) и несъответствие с целта на закона (т.5), като съдът не е ограничен от посочените от оспорващия основания, а проверява всички основания по чл.146 АПК.

Съответствието на оспорения акт с материалния закон се преценява към момента на издаването на административния акт (чл.142, ал.1 АПК).

Оспореният акт е издаден от компетентен орган на основание 404, ал. 1, ал. 1 от КТ, при спазване на административнопроизводствените правила. Производството е образувано по постъпил в ИА „Главна инспекция по труда“ сигнал за нарушаване на разпоредбите на трудовото законодателство. Извършена е проверка при работодателя от длъжностни лица от дирекция „Инспекция по труда“ – София. С констатациите от проверката е запознат работодателят, на който е предоставена възможност да обжалва акта и по административен ред. Съдът намира и, че оспореният акт отговаря на законоустановените изисквания за форма и мотивираност на административния акт съгласно чл.59, ал. 2 АПК, като в него са посочени конкретните фактически и правни основания за издаването му и да съдържа ясна разпоредителна част съответстваща на изложените мотиви.

При издаване на акта органите на дирекция „Инспекция по труда“ София правилно са съобразили и относимата материалноправна уредба. Съгласно разпоредбата на чл.222, ал.3 КТ, при прекратяване на трудовото правоотношение, след като работникът или служителят е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, независимо от основанията за прекратяването, той има право на обезщетение от работодателя в размер уговорен с колективен трудов договор. В конкретния случай размерът на дължимото обезщетение не е спорен и е посочен от работодателя в заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение - Заповед № 298/31.03.2023г. – 11,5 брутни работни заплати, общо 26270,60 лева. Настъпили са всички предвидени в закона основания за изплащане на обезщетението – служителят е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст и трудовото му правоотношение е прекратено от работодателя на основание чл.327, ал.1, т.12 КТ. В тази връзка правилно контролните органи са констатирали, че работодателят не е изпълнил задължението си да плати на служителя дължимото обезщетение, и са дали ясни и точни предписания, съответстващи на разпоредбата на чл.404, ал.1, т.12 КТ. Посочените в жалбата на работодателя възражения, че не разполага с парични средства да плати обезщетението са неоснователни, тъй като засягат основно право на лицето да получи дължимото му се обезщетение при пенсиониране и не са предвидени от законодателя като основания за неизпълнение на задължението по чл.222, ал.3 КТ.

По тези съображения, жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото право на разноски на основание чл.143, ал.3 АПК има ответникът, като следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК и чл. 78, ал. 8 от ГПК във вр. с чл. 24 от

Наредбата за заплащането на правната помощ.

На основание чл.143, ал.4 АПК, когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството, право на разноски имат и заинтересованите страни, за които актът е благоприятен. В случая заинтересованата страна Я. Г. К. има право на направените от нея разноски в размер на 1000 лева – платено адвокатско възнаграждение съгласно приложения договор за правна защита и съдействие от 24.01.2024г.

Воден от горното, Административен съд София град, 27 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на 5-ТО ОСНОВНО УЧИЛИЩЕ „ИВАН ВАЗОВ“, представявано от директора, срещу предписание обективизирано в т.1 от Протокол за извършена проверка № ПР2326611 от 15.08.2023г. на длъжностни лица от дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място].

ОСЪЖДА 5-ТО ОСНОВНО УЧИЛИЩЕ „ИВАН ВАЗОВ“. да заплати на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, на основание чл.143, ал.1 АПК сумата от 100 лева – юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА 5-ТО ОСНОВНО УЧИЛИЩЕ „ИВАН ВАЗОВ“. да заплати на Я. Г. К. с ЕГН [ЕГН], на основание чл.143, ал.4 АПК сумата от 1000 лева – съдебни разноски.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: